

உயிரித்தெழுதல்

பற்றிய உறுதிப்பாடு

தேவையுடைய ஒரு சபை

[1 கொரிந்தியர் 15:1-58]

நவீனத்திற்குப் பிந்திய நமது உலகத்தில், முற்றானவை எதுவும் இல்லை - நிச்சயமான, கேள்வி கேட்கப்பட முடியாத சத்தியங்கள் எதுவும் இல்லை - என்று பலர் நம்புகின்றனர். இப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணப்போக்கிற்கு சபை பதில் செயல் எவ்வாறு செய்ய வேண்டும்? உபதேசத்தை நாம் நீர்த்துப்போகச் செய்ய வேண்டுமா? அவிசவாசிகள் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறவற்றை மாத்திரம் போதித்து, அவர்களுடன் நாம் சமரசம் செய்து கொள்ள வேண்டுமா? மற்றவர்கள் நம்புவதில்லை என்று நாம் அறிந்துள்ள உபதேசங்களை வெளிப்படையாக அறிவித்தலை நாம் தவிர்க்க வேண்டுமா?

இதேபோன்ற ஒரு கேள்வியைப் பவுல், 1 கொரிந்தியர் நிருபத்தை எழுதிய போது எதிர்கொண்டார். கொரிந்து நகரில் இருந்தவர்களில் சிலர், மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிச் சந்தேகப்பட்டனர்.¹ பவுல், யாரேனும் சிலரை விட்டுப் பிரிய வேண்டியிருக்கலாம் என்பதற்காக அந்தக் கேள்வியைத் தவிர்க்கவில்லை அல்லது உயிர்த்தெழுதலின் உபதேசத்தை அவர் சமரசம் செய்யவும் இல்லை. மாறாக அவர், ஒரு நாளில் கிறிஸ்தவர்கள் மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்தெழுதலின் உபதேசத்தை மறுத்தவர்களின் விவாதங்களை அவர் மறுத்துரைத்து, அதை (உயிர்த்தெழுதலை) அறிவித்து அதைத் தற்காத்தார். அவர் தமது நிலப்பாட்டிற்காக அமைதியாகவும் பகுத்தறிவுடனும் விவாதித்து, கள்ள உபதேசத்தை எதிர்த்து நின்றார். விசுவாசத்தின் விஷயம் ஒன்று உள்ளடங்கும்போது பவுல், சத்தியத்திற்காக உறுதியாக நிலைநின்றார் - மற்றும் நாமும் அதையே செய்ய வேண்டும்! 1 கொரிந்தியர் 15ம் அதிகாரத்தில் பவுல், உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிப் போதித்தது என்ன என்பதை நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கையில், அவர் செய்தது போன்றே நாமும் அந்த சத்தியத்தைத் தற்காக்க வேண்டும் என்பதை நாம் நினைவில் வைப்போமாக.

கொரிந்து நகரில் இருந்த போதகர்களில் சிலர், மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலை நம்பவில்லை. பவுல், “கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தாரென்று பிரசங்கிக்கப்பட்டிருக்க, மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலில்லையென்று உங்களில் சிலர் எப்படிச் சொல்லலாம்?” என்று கேட்டார் (15:12).

இந்தக் கள்ளப் போதகர்கள் யார்? அவர்கள் புறதெய்வ வணக்கத்தவர் அல்ல. அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களே. அப்படி இல்லை என்றால், பவுலின்

விவாதங்கள் கருத்தறிவு எதையும் ஏற்படுத்தி இருக்காது. இந்த சகோதரர்கள், மரித்தோரில் இருந்து கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை மறுக்கவில்லை, ஆனால் இவர்கள் மனிதர்களின் எதிர்கால உயிர்த்தெழுதலின் கருத்தைப் புறக்கணித்தனர். இவர்கள் மரணத்திற்குப் பின்பு ஆவிக்கு ஒரு வகையிலான வாழ்வு இருக்கும் என்பதை நம்பி இருக்கலாம், ஆனால் சரீரத்தின் உயிர்த்தெழுதலில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை.

உயிர்த்தெழுதலின் அவசியம் மற்றும் இயல்பு ஆகியவற்றைப் பற்றிய கலந்துரையாடலினால் பவுல் இவர்களின் அவிசுவாசத்தை எதிர்த்து நின்றார்.

உயிர்த்தெழுதலின் அவசியம்

அவர்கள் பெற்றிருந்த சவிசேஷத்திற்கு ஒரு திறவுகோல் கருத்து

தொடக்கத்தில் பவுல், உயிர்த்தெழுதல் என்பது, கொரிந்து நகரில் தாம் பிரசங்கித்திருந்த சவிசேஷ செய்தியின் அடிப்படை பாகமாக இருந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்தினார் (15:1-11).

உயிர்த்தெழுதல் என்பது, கொரிந்து நகரில் பவுல் பிரசங்கித்திருந்த சவிசேஷத்தின் திறவுகோல் கருத்தாக இருந்தது, அந்த சவிசேஷத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, அதிலே நிலைநின்றிருந்தனர் (15:1-5).² அந்த சவிசேஷத்தின் நான்கு முதன்மை உண்மைகளை அவர்களுக்கு அவர் நினைவூட்டினார்.³ அதாவது, கிறிஸ்து (1) மரித்தார், (2) அடக்கம் பண்ணப்பட்டார், (3) உயிர்த்தெழுந்தார் மற்றும் (4) (பவுல் உட்பட; 15:4, 5) பலருக்குத் தரிசனமானார். இந்த உண்மைகளை விடவேறு எதுவும் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்திற்கு அதிக முக்கியமானதாக இருப்பதில்லை. அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தில் சவிசேஷ செய்தி பிரசங்கிக்கப்பட்ட போது, கிறிஸ்து மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்தெழுந்தார் என்பதைப் பிரசங்கியார் வலியுறுத்தியது தவிர்க்க இயலாததாகவே இருந்தது (காண்க நடபடிகள் 2:32; 13:30; 17:31).

அவர்களின் விசுவாசத்திற்கு ஒரு திறவுகோல் கருத்து

அடுத்ததாகப் பவுல், அத்தியாவசியமான கிறிஸ்தவ நம்பிக்கைகள் பிறவற்றில் உயிர்த்தெழுதலின் செயல்தாக்கத்தைச் சட்டிக்காண்பித்தார் (15:12-19). கொரிந்து நகரில் இருந்த கள்ளப்போதகர்கள் சரியானவர்களாக இருந்தால் - எதிர்காலத்தில் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் இராது என்றிருந்தால் - கிறிஸ்துவும் உயிர்த்தெழவில்லை, மற்றும் நமது விசுவாசம் வீணானதாயிருக்கும் என்று பவுல் விவாதித்தார் (15:13-19). இந்த கள்ளப் போதகர்கள், கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தார் என்று விசுவாசித்தனர் ஆனால் கிறிஸ்தவர்கள் உயிர்த்தெழுமாட்டார்கள் என்று போதித்தனர். அவர்களுடைய நிலைப்பாட்டின் விளைவைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்படி பவுல் அவர்களை வேண்டிக்கொண்டார். மரித்தோர் உயிர்த்தெழுமாவிட்டால், கிறிஸ்துவும் உயிர்த்தெழவில்லை என்றாகிறது. மற்றும், கிறிஸ்து உயிர்த்தெழவில்லை என்றால், நமது விசுவாசம் வீணானதாக உள்ளது, ஏனெனில் உயிர்த்தெழுதல் என்பதே கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் மையமாக உள்ளது. அவர் பின்வரும் விவாதங்களைப் பயன்படுத்தினார்:

1. மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலில்லாவிட்டால், கிறிஸ்துவும்

எழுந்திருக்கவில்லையே (15:13, 16).

2. கிறிஸ்து எழுந்திருக்கவில்லையென்றால், எங்கள் [அப்போஸ்தலர்களின்] பிரசங்கமும் விருதா (15:14, 15).
3. உயிர்த்தெழுதல் என்பது கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் அடிப்படையாக இருப்பதால், உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்றால் விசுவாசம் வீணானது (15:14, 17).
4. கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுதலில்லை என்றால், கிறிஸ்தவர்கள் இன்னும் பாவத்திலேயே இருப்பார்கள் (15:17).
5. கிறிஸ்தவர்கள் இன்னும் பாவத்திலேயே இருப்பார்கள் என்றால், கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் நம்பிக்கை அற்றவர்களாக இருப்பார்கள் (15:18, 19).

கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தின் உண்மைத்தன்மை என்பது, கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் என்ற உண்மையின்மீதே அடிப்படை கொண்டுள்ளது. உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்றால், கிறிஸ்து உயிர்த்து இருக்க மாட்டார். விஷயம் அவ்வாறு இருந்தால், கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம், “எல்லா மனுஷரைப் பார்க்கிலும் பரிதாபிக்கப்படத்தக்கவர்களாயிருப்போம்” (15:19).

அவர்களின் எதிர்பார்ப்பிற்கு ஒரு திறவுகோல் கருத்து

இருப்பினும் பவுல், உயிர்த்தெழுதலின் உண்மை நிலையை உறுதிப்படுத்தச் சென்றார் (15:20-28). உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து “நித்திரையடைந்தவர்களில் முதற்பலனானார்” என்று பவுல் அறிவித்தார் (15:20). வேறுவார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், கிறிஸ்து மரித்து மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்து எழுந்தது போன்றே, “நித்திரையடைந்தவர்கள்” (மரித்தவர்கள்) உயிர்த்தெழுந்தவர்கள்.

பவுல் தமது நிலைப்பாட்டைப் பலப்படுத்த, இரண்டாம் ஆதாம் என்ற வகை கிறிஸ்துவை விவரிக்கும் ஒரு ஒப்புமையைப் பயன்படுத்தினார். முதலாம் ஆதாமின் பாவத்தினால் எல்லாரும் மரிக்கிறோம். கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலினால், கிறிஸ்து மறுபடியும் வரும்போது எல்லாரும் உயிர்த்தெழுதல் படுவோம் (15:21, 22).⁴ கிறிஸ்து “முதற்பலனாக”வும் மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்தவராகவும் இருப்பதால், நாம் உயிர்த்தெழுதல் படுவோம் என்பதில் சந்தேகம் எதுவும் இருக்க முடியாது. ஆதாமின் நிமித்தம் நாம் மரிப்பது நிச்சயமானது போன்றே, கிறிஸ்துவின் நிமித்தம் நாம் மீண்டும் வாழும்படி உயிர்த்தெழுதல் படுவோம்.

பின்பு பவுல், “கடைசியில்” - இரண்டாம் வருகையில் - கிறிஸ்து இராஜ்யத்தைப் பிதாவிடம் கையளிப்பார் என்று கூறினார். அவரை எதிர்ப்பதற்கு எந்த அதிகாரத்திற்கும் திராணி இராது, ஏனெனில் அவர், மரணம் உட்படத் தமது விரோதிகள் யாவர் மீதும் வெற்றிகொள்வார். அந்த வேளையில், கிறிஸ்து தம்மைத் தாமே பிதாவுக்குக் கீழ்ப்படுத்துவார் (15:24 -28).

அவர்களின் அர்த்தம் நிறைந்த வாழ்விற்கு ஒரு திறவுகோல் கருத்து

பவுலின் அடுத்த விவாதம், மக்களில் சிலர் செய்துகொண்டிருந்ததை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது (15:29-34). “உயிர்த்தெழுதல் இல்லை

என்றால், மரித்தோருக்காக ஞானஸ்நானம் பெறுதல் அர்த்தமற்றதாக இருக்கும்.” சிலர் “மரித்தோருக்காக ஞானஸ்நானம் பெற்றனர்” என்பது தெளிவு (15:29). இந்த நடைமுறை எதை உள்ளடக்கி இருந்தது என்று யாரொருவரும் நிச்சயமாக அறிவதில்லை; மற்றும் பவுல் அந்த நடைமுறையை அங்கீகரித்தார் என்று நாம் நம்பும்படி இவ்வசனப் பகுதி கேட்டுக் கொள்வதில்லை. இப்படிப்பட்ட ஒரு செயலில் ஈடுபடுதல் என்பது மரணத்திற்குப் பின்பு ஒரு வாழ்வு உள்ளது என்ற நம்பிக்கையைப் பிரதிபலித்தது என்பது மட்டுமே அவரது கருத்தாக இருந்தது. இதே மக்கள் உயிர்த்தெழுதலை மறுத்தார்கள் என்றால், அவர்களின் செயல்கள் அவர்களின் நம்பிக்கைகளுடன் சீர்ப்பொருத்தம் இல்லாதவைகளாக இருக்கும்.

“உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்றால், கிறிஸ்தவ வாழ்வு அர்த்தமற்றது.” பவுல் தமது சொந்த அனுபவத்தைப் பற்றிப் பேசினார் (15:30-32அ). அவர் தொடர்ந்து உபத்திரவப் படுத்தப்பட்டார். உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்றால், தாம் விசுவாசத்துடன் இருந்து உபத்திரவத்தைச் சகித்துக்கொள்ளக் காரணம் எதுவும் இராது என்று பவுல் மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டார். அனேகமாக, கொரிந்தியர்களில் சிலரும் அதேபோன்று உபத்திரவத்தை அனுபவித்திருக்கலாம். கிறிஸ்துவுக்காகப் பாடுபட அவர்கள் கொண்டிருந்த மனவிருப்பம், உயிர்த்தெழுதலில் அவர்களுக்கு இருந்த நம்பிக்கைக்குச் சாட்சியமாக இருந்தது; ஆகையால் உயிர்த்தெழுதலை மறுத்தல் என்பது அவர்களின் செயல்பாடுகளுக்குச் சீர்ப்பொருத்தம் அற்றதாக இருந்தது.

உண்மையில் பவுல், உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்றால், நாம் கிறிஸ்தவராக வாழ்வதற்குக் காரணம் எதையும் கொண்டிருப்பதில்லை என்றே கூறினார். “மரித்தோர் உயிர்த்தெழுதலிட்நால், புசிப்போம் குடிப்போம், நாளைக்குச் சாவோம் என்று சொல்லலாமே?” என்று அவர் கூறினார் (15:32ஆ).⁵ உயிர்த்தெழுதலை நாம் மறுத்தால், புறதெய்வ வணக்கத்தாரைப் போன்றே நாமும் வாழ்கிறவர்களாக இருக்கிறோம் என்றாகிறது.

“உயிர்த்தெழுதல் உண்டு என்பதால், கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவுக்கு உண்மையுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும்.” பவுல் அவ்விடத்தில் தமது கலந்துரையாடலை முடிக்க இயலாதிருந்தார். உயிர்த்தெழுதலை ஒப்புக்கொள்ளும் கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் நாம், மாறுபட்ட வகையில் வாழ வேண்டும் என்று கூடுதலாகக் கூறப் பவுல் பட்டிருந்தார்: நாம் “ஆகாத சம்பாஷனைகளை” தவிர்த்து (15:33) “தெளிந்தவர்களாயிருக்க” வேண்டும் (15:34அ). கொரிந்து சபையில் இருந்தவர்களில் சிலர் அநீதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர் மற்றும் அவர்கள் தங்கள் வாழ்வு முறையின் நித்திய விளைவுகளைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்தாக வேண்டும் என்பது உறுதியாயிருந்தது (15:34ஆ).

மரித்தோர் உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய பவுலின் கண்ணோட்டத்தின் அவசியத்தைத் தொகுத்து உரைப்பதில் பவுல், கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலே சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தலின் மையமாக உள்ளது என்று கூறினார். இயேசு உயிர்த்தெழுந்த பின் அருளிய தரிசனங்களின் ஆதாரம், நாமும் கூட உயிர்ப்பிக்கப்படுவோம் என்பதை மேலும் நிரூபிக்கிறது. உண்மையில் நாம் உயிர்ப்பிக்கப்பட முடியாது என்றால், நமது விசுவாசம் வீணானதாக இருக்கும், நாம் நம்பிக்கை அற்றவர்களாக இருப்போம் மற்றும் கிறிஸ்தவ ஒழுக்கமும் வைராக்கியமும் பயனற்றவையாக இருக்கும். கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தார்

என்பதால், நாமும் உயிர்ப்பிக்கப் படுவோம்; ஆகையால் நாம் நீதியுள்ள வாழ்க்கை வாழ்வதற்குக் காரணத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம்.

உயிர்த்தெழுதலின் இயல்பு

இன்றைய நாட்களில் உயிர்த்தெழுதலை மறுப்பவர்கள், 15:35ல் பவுல் முன்வைத்த கேள்வியைக் கேட்கின்றனர்: "... மரித்தோர் எப்படி எழுந்திருப்பார்கள்? எப்படிப்பட்ட சரீரத்தோடே வருவார்கள்?" அனேகமாக இந்தக் கேள்வி, மத்தேயு 22:23-33ல் இயேசுவிடம் சதுசேயர்கள் கேட்ட கேள்வியின் இயல்பு உடையதாக இருக்கிறது எனலாம். அவர்கள், "ஆகையால், உயிர்த்தெழுதலில் அவ்வேழுபேரில் எவனுக்கு அவன் மனைவியாயிருப்பான்? அவர்கள் எல்லாரும் அவளை விவாகம்பண்ணியிருந்தார்களே" என்று ஆச்சரியப்பட்டனர். இயேசுவைக் கேள்வி கேட்டவர்களைப் பொறுத்த மட்டில், பிரச்சனையானது பதில் அளிக்க இயலாததாக இருந்தது; ஆகையால் அவர்கள், உயிர்த்தெழுதலைச் சாத்தியமற்றது என்ற வகையில் கண்ணோக்கினார்.

பவுலின் பதிலை மதிப்பதற்கு நாம், "மரித்தோர் எப்படி எழுந்திருப்பார்கள்? எப்படிப்பட்ட சரீரத்தோடே வருவார்கள்?" என்ற கேள்வியில் யூகிக்கப்பட்ட சிரமங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். மரித்தோர், தாங்கள் மரித்த பின்பு, ஆவிகள் என்ற வகையில் தொடர்ந்து நிலவ முடியுமா இல்லையா என்பது பிரச்சனையாக இருக்கவில்லை; மாறாக பௌதீக உடல்கள் உயிர்ப்பிக்கப்பட முடிவது எவ்வாறு என்பதைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்வதில் குறைபாடு என்பதே பிரச்சனையாக இருந்தது.⁶ உடலானது கல்லறையில் மண்ணாகிறது என்றால், அந்த உடல் உயிர்ப்பிக்கப்பட முடிவது எவ்வாறு? ஒரு நபர் நெருப்பினால் முற்றிலுமாக எரிக்கப்பட்டுவிட்டால், அப்படிப்பட்ட உடல் மரணத்தில் இருந்து உயிர்ப்பிக்கப்பட முடிவது எவ்வாறு? இவைகளே உடலின் உயிர்த்தெழுதலை மறுத்த மக்களைத் தொந்தரவு செய்த இரகசியப் புதிர்களின் வகைகளாக இருந்தன. அவர்களின் கேள்விகளுக்குப் பதில்கள் இல்லை என்று அவர்கள் நினைத்தனர்; எனவே அவர்கள் உயிர்த்தெழுதலை நம்பவில்லை.

உயிர்ப்பிக்கப்படும் சரீரம் மாறுபட்டிருக்கும்

"உயிர்ப்பிக்கப்படும் சரீரம் மாறுபட்டிருக்கும்" (15:35-49) என்பதே அடிப்படையில் பவுலின் பதிலாக இருந்தது. வெவ்வேறு வகையான உயிர்ப்பொருள்கள் வெவ்வேறு வகையான உடல்களைக் கொண்டுள்ளன என்பதைக் காண்பிக்கப் பவுல் பல விவரிப்புகளைப் பயன்படுத்தினார்.

விதைகள்: முதலாவது, அவர் விதைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். ஒரு விதையில் இருந்து தாவரம் ஒன்று வளருவதற்கு முன்னர் அந்த விதை இறந்தாக வேண்டும் (15:36). அவ்வாறே, ஒரு மனிதர் முதலில் மரிக்க வேண்டும் பின்புதான் அவர் மீண்டும் வாழுவார் என்று பவுல் மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டார். ஒரு விதையில் இருந்து வளரும் தாவரம் ஒன்று, விதைக்கப்பட்ட விதையைப் போன்று இருப்பதில்லை (15:37, 38), மற்றும் உயிர்ப்பிக்கப்படும் சரீரம் அடக்கம் பண்ணப்பட்ட சரீரத்தைப் போன்று இருக்க வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

உயிர்வாழும் உயிரிகள்: அடுத்ததாகப் பவுல், உயிர்வாழும் உயிரிகளின் உடல்கள் வேறுபடுகின்றன என்று பவுல் குறிப்பிட்டார் (15:39). மரிக்கும்

உடலானது உயிர்ப்பிக்கப்படும் உடலில் இருந்து வேறுபடுகிறது என்று அவர் மீண்டும் விவரித்தார் என்பது உறுதி.

பூமிக்குரிய மற்றும் வானத்திற்குரிய மேனிகள். கடைசியாகப் பவுல், வானத்திற்குரிய மற்றும் பூமிக்குரிய மேனிகளை ஒரு உதாரணமாகப் பயன்படுத்தினார். பூமி, சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் போன்றே மேனிகள் யாவும், ஒன்று மற்றொன்றில் இருந்து வேறுபடுகின்றன (15:40, 41).

அதுபோன்றே (“அப்படியே”; 15:42), பூமிக்குரிய மனித உடல் - மரிக்கும் உடல் - மற்றும் வானத்திற்குரிய உடல் - உயிர்ப்பிக்கப்படும் உடல் - ஆகியவை வேறுபட்டுள்ளன என்று பவுல் மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டார். இவ்விரண்டையும் ஒப்பிடுவதற்கு அவர், 15:42-49ல் விவரிப்புகளின் வரிசைத் தொடர் ஒன்றைப் பயன்படுத்தினார்:

1. முதல் உடல் அழியக்கூடியது; இரண்டாவது அழியாதது (வசனம் 42).
2. முதலாவது, கனவீனமுள்ளதாக விதைக்கப்படுகிறது; இரண்டாவது, மகிமையுள்ளதாக உயிர்ப்பிக்கப் படுகிறது (வசனம் 43அ).
3. முதலாவது, பலவீனமுள்ளதாக விதைக்கப்படுகிறது; இரண்டாவது, பலமுள்ளதாக உயிர்ப்பிக்கப் படுகிறது (வசனம் 43ஆ).
4. முதலாவது, ஜென்மசீரமாக இருக்கிறது; இரண்டாவது, ஆவிக்குரிய சீரமாக இருக்கிறது (வசனம் 46).
5. முதலாவது, பூமிக்குரியது; ஆதாமைப் போன்றதாக உள்ளது; இரண்டாவது, வானத்தில் இருந்து வந்த, இரண்டாம் மனிதனை (கிறிஸ்துவை)ப் போன்றதாக உள்ளது (வசனங்கள் 47-49).

உயிர்ப்பிக்கப்படும் உடல் வேறுபட்டதாக இருக்க வேண்டும்

இந்த வேறுபாடுகளின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவதன் மூலம் பவுல், உயிர்த்தெழுதலின் சீரத்தின் இயல்பைப் பற்றிய தமது விவாதத்தை முடித்து வைத்தார் (15:50-57). வானத்திற்குரிய மேனியானது பூமிக்குரிய மேனியில் இருந்து வேறுபட்டிருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாதல் ஏன் அவ்வளவு முக்கியமானதாக உள்ளது?

“மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரிக்கமாட்டாது” (15:50) என்பதால், நாம் மாற்றப்பட்டாக வேண்டும். அழிவுக்குரிய உடலில் இருந்து அழியாமையுள்ள உடலாக மாறுதலின் அவசியம், இரு வழிகளில் ஒன்றில் நடைபெறும் என்பதை பவுல் குறிப்பிட்டார் (15:51ஆ). அழியக்கூடிய தங்கள் உடல்களை ஒப்புக்கொடுத்து, ஏற்கனவே மரித்திருப்பவர்கள், அழிவில்லாத புதிய உடல்களைப் பெறுவார்கள். கிறிஸ்து மறுபடியும் வரும்போது சிலர் உயிருடன் இருப்பார்கள், அவர்களின் உடல்களும் அழியாத உடல்களாக மாற்றப்படும். ஆகையால், எல்லாருமே, அழிவில்லாத மற்றும் அழியக்கூடாத, மாற்றப்பட்ட உடல்களைக் கொண்டிருப்பார்கள் (15:53).

இது நடைபெறும்போது, இனியும் மரணம் இருக்காது! இனியும் பாவம் இருக்காது! இனியும் நியாயப்பிரமாணம் இருக்காது! பின்பு நாம் வெற்றியைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களாக இருப்போம் (15:54-57). என்ன ஒரு வெற்றி! மரணம் கடந்து போகும், மற்றும் நாம் இனியும், பௌதீக உடல் கொண்டுள்ளமைக்குத் தொடர்புடைய உடல்ரீதியான பிரச்சனைகளை அனுபவிக்க மாட்டோம். நாம்

கொண்டுள்ள நம்பிக்கை எவ்வளவு பெரியது!

பவுலுடைய போதனையின் மறைமுகக் கருத்துக்கள்

பவுல் போதித்தது அல்லது மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டது என்ன? அவர் குறைந்த பட்சம் ஆறு சத்தியங்களை முன்வைத்தார்:

(1) உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட பின்பு நாம் கொண்டிருக்கும் உடல், வேறுபட்டதாக இருந்தாலும், அவைகள் உடல்களாகவே இருக்கும்! நாம் உடல்கள் இல்லாத ஆவிகளாக இருக்க மாட்டோம்!

(2) பழைய உடல் மற்றும் புதிய உடல் ஆகியவற்றிற்கு இடையில் தொடர்பு இருக்கும்; நமது புதிய உடல்கள் தனிச்சிறந்த வகையிலும் தனிப்பட்ட வகையிலும் நம்முடையதாக இருக்கும்.

(3) புதிய உடல்கள் மேன்மையானதாக இருக்கும் - அழிவுக்குரியது என்பதற்கு மாறாக அழிவில்லாததாக இருக்கும், சாவுக்கேதுவானது என்பதற்கு மாறாக சாவாமையுள்ளதாக இருக்கும்.

(4) உடலில் மாற்றம் இன்றியமையாததாக உள்ளது; பூமிக்குரிய உடல்களுடன் நாம் வானத்தில் (பரலோகத்தில்) வாழ முடியாது.

(5) இந்த மாற்றத்தை - வாழ்கிற மற்றும் மரித்த - யாவரும் அனுபவிப்போம்.

(6) கிறிஸ்து மறுபடியும் வரும்போது உயிருடன் இருப்பவர்களுக்கு, பெளதீக உடலில் இருந்து ஆவிக்குரிய உடலாக மாறுதல் என்பது அந்த வேளையில் நடக்கும்.

முடிவுரை

உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய சத்தியம், நமக்கும் நம் அன்புக்குரியவர்களுக்கும், மரணத்திற்குப் பின்பு உள்ள வாழ்வு பற்றிய ஆறுதலை அளிக்கிறது. புதிய, மேம்படுத்தப்பட்ட ஆவிக்குரிய உடல்களில், நாம் தொடர்ந்து வாழ்வோம், அவர்களும் தொடர்ந்து வாழ்வார்கள். இது அவிசவாசிகளுக்கு ஒரு அறைகூவலையும் முன்வைக்கிறது. கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தார், மற்றும் எவரொருவரும் அந்த உண்மையை மறுக்க இயலாது! மற்றும் அவர் உயிர்த்தெழுந்தால், கிறிஸ்துவினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட மற்ற ஒவ்வொரு உண்மையும், உண்மையாயிருப்பதாகக் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் நாம் தைரியமான நம்பிக்கை கொண்டிருக்க முடியும்: நாம் விசுவாசிப்பது யாரை என்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம், மற்றும் நாம் அவரது உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் நமது உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றில் தைரியமான நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறோம். நாம் விசுவாசிக்கிறோம்!

15:58ல் பவுல், “ஆகையால், எனக்குப் பிரியமான சகோதரரே, கர்த்தருக்குள் நீங்கள் படுகிற பிரயாசம் விருதாவாயிராதென்று அறிந்து, நீங்கள் உறுதிப்பட்டவர்களாகவும், அசையாதவர்களாயும் கர்த்தருடைய கிரியையிலே எப்பொழுதும் பெருகுகிறவர்களாயும் இருப்பீர்களாக” என்று கூறி முடித்தார். உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய உபதேசம் நாம் நம்ப வேண்டிய விஷயமாக மாத்திரம் இருப்பதில்லை. மாறாக அது, முழு இருதயத்தோடு கர்த்தரைச் சேவிக்கும்படி நம்மை அழைக்கிறது. கிறிஸ்து உயிர்த்து எழுந்தார் என்பதால் - மற்றும் நாமும் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு, கிறிஸ்துவுடன் நித்தியத்திற்கும் வாழும்படி புதிய,

சாவாமையுள்ள உடல்கள் நமக்குக் கொடுக்கப்படும் என்பதால் - நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? நாம் உறுதிப்பட்டவர்களாக, அசையாதவர்களாக இருக்க வேண்டும். நாம், சத்தியத்தில் இருந்து சாய்ந்து விடக்கூடாது, ஆனால் கர்த்தருடைய ஊழியத்தில் எப்போதும் பெருகிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஏன்? ஏனென்றால் நமது உழைப்பு வீணாவதில்லை! அது இந்த வாழ்வில் வீணாவதில்லை, மற்றும் விசேஷமாக அது, உயிர்த்தெழுதலின் கண்ணோக்கில் வீணானதாக இருப்பதில்லை.

குறிப்புகள்

¹11ம் அதிகாரத்தில் பவுல் கையாண்ட பிரச்சனைகளைப்பற்றித் தாம் அறிந்திருந்ததாகக் கூறுவதைத் தவிர, கொரிந்து நகரில் இருந்த பிரச்சனை பற்றிப் பவுல் அறிந்தது எவ்வாறு என்பதை இந்த நிருபம் வெளிப்படுத்துவதில்லை. ஒருவேளை குலோவேயாளின் வீட்டார் (1:11) அல்லது கொரிந்துவிலிருந்து சென்ற மூன்றுபேர் (16:17) இவைகளைக்குறித்து அவரிடம் கூறியிருக்க வேண்டும். ²“சுவிசேஷத்தின்” - the euangelion, நற்செய்தியின் - முக்கியத்துவம் அதைப் பற்றிப் பவுல் 1 கொரிந்தியர் நிருபத்தில் அடிக்கடி குறிப்பிடுவதன் மூலம் சுட்டிக்காண்பிக்கப்படுகிறது. காண்க 1 கொரிந்தியர் 1:17; 4:15; 9:12; 9:16; 9:23. ³15:1-4 வசனப்பகுதி சுவிசேஷத்தின் மூன்று உண்மைகளை - இயேசுவின் மரணம், அடக்கம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றை - முன்வைக்கிறது என்று பிரசங்கியார்கள் வழக்கமாகக் கூறுகின்றனர். இருப்பினும் இவ்வசனப்பகுதியின் இலக்கண வடிவமைப்பு, இதன் விளக்கவுரையாளர் இவ்வரிசையில் தரிசனங்கள் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்வதை வேண்டுகிறது, ஏனெனில் இந்த நான்கு உண்மைகளும் ஒரே வகையிலேயே அறிமுகப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. ⁴ரோமர் 5:12-19ஐ ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும். ⁵வேதாகமத்தின் மற்ற பல வசனப்பகுதிகளில் இதே போன்ற கருத்து காணப்படுகிறது, காண்க - ஏசாயா 56:12; பிரசங்கி 2:24 (பிரசங்கி 3:12; 5:18; 8:15; 9:7 ஆகியவற்றை ஒப்பிடவும்); லூக்கா 12:19. புறதெய்வ வணக்க எழுத்தாளர்கள் இந்த தத்துவத்தை அடிக்கடி போதித்தனர். (William Barclay, *The Letters to the Corinthians*, The Daily Study Bible, 2d ed. [Edinburgh: St. Andrews Press, 1954; reprint, Philadelphia: Westminster Press, 1956], 172-73.) ⁶(மரணத்திற்குப்) பிந்திய வாழ்வில் நம்பிக்கை என்பது புறதெய்வ வணக்கத்தார் மத்தியில் இருந்தது, ஆனால் உடலின் உயிர்த்தெழுதல் என்ற கருத்து கேலிசெய்யப்பட்டது என்று ஆஸ்டர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார். (Oster, 374-75.)